

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 192/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	zawarty w apelacjach obrońców obu oskarżonych zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w głównej mierze sprowadzający się do zakwestionowania oceny jednego z głównych dowodów jakim były wyjaśnienia współoskarżonego K. C. (1) i odmówienia dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych C. S. (1) i A. A. (1) a w konsekwencji poczynienia błędnych ustaleń faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wbrew zarzutom obrońców Sąd Okręgowy dokonał wszechstronnej analizy			

wszystkich zgromadzonych dowodów, w sposób wolny od błędów natury faktycznej oraz logicznej i w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, kategorycznie i prawidłowo ustalając zarówno sprawstwo jak i winę obu oskarżonych w zakresie wszystkich stawianych im zarzutów.

Niewątpliwie jednym z najważniejszych dowodów (ale nie jedynym o czym za chwilę) były wyjaśnienia współoskarżonego K. C. (1) z pozostałymi oskarżonymi bezpośrednio przy napadzie rabunkowym dokonany na bank w N. S..

W tej kwestii godzi się wskazać, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, jak również ściśle się z nim łączący zarzut naruszenia

wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów, może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno

być
uzasadnienie
orzeczenia.
Reasumując
należy więc
przyjąć, że
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną art.
7 k.p.k. wówczas,
gdy – jak
podnosi się to w
orzecznictwie –
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
całości kształtu
okoliczności
sprawy i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak i
niekorzyść
oskarżonego,
jest
wyczerpujące i
logiczne z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i zasad
doświadczenia
życiowego (por.
wyroki Sądu
Najwyższego z
dnia 20 lutego
1975 r. w sprawie

o sygn. II KR 355/74, opubl. w OSNKW z 1975 r., z. 9, poz. 84; z dnia 22 stycznia 1975 r. w sprawie o sygn. I KR 197/74, opubl. w OSNKW z 1975 r., z. 5, poz. 58; z dnia 5 września 1974 r. w sprawie o sygn. II KR 114/74, opubl. w OSNKW z 1975 r., z. 2, poz. 28; z dnia 22 lutego 1996 r. w sprawie o sygn. II KRN 199/95, opubl. w Prok. i Pr. z 1996 r., z. 10, poz. 10; z dnia 16 grudnia 1974 r. w sprawie o sygn. Rw 618/74, opubl. w OSNKW z 1975 r., z. 3-4, poz. 47). Przypomnieć w tym miejscu należy także, że zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. organy postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania

oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
Zgodnie zaś
z panującym
w orzecznictwie
poglądem (por.
choćby wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 9 listopada
1990 r. w
sprawie o sygn.
WRN 149/90,
opubl. w
OSNKW z 1991
r., z. 9, poz.
41), przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną art.
7 k.p.k. wtedy m.
in. gdy:

- jest
poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy (art.
410 k.p.k.) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy (art. 2 §
2 k.p.k.),
- stanowi wynik
rozważenia
wszystkich tych
okoliczności
przemawiających

zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez Sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art. 7 k.p.k. W szczególności zaś nie pozwala na uznanie za zasadne zarzutów stawianych w apelacjach obrońców zmierzających do wykazania, iż błędna ocena zgromadzonych w sprawie dowodów miała

doprowadzić
Sąd orzekający
do dokonania
błędnych ustaleń
faktycznych w
sprawie.

To prawda,
wyjaśnienia K.
C. (1) były
niezmiernie
istotnym,
aczkolwiek nie
jedynym
dowodem, w
oparciu o który
Sąd meriti
poczynił swe
ustalenia
faktyczne. Z
niezwykle
obszernego
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku wynika
przy tym
niezbieżnie, iż to
głównie
wyjaśnienia
tegoż
oskarżonego
stały się
podstawą do
uznania
znaczącej części
wyjaśnień C. S.
i A. A. za
pozbawionych
przymiotu
wiarygodności.
Jest to przy
tym, co od
razu należy
podkreślić,
dowód o tyle
szczególny, iż
oskarżony ten
sam był
aktywnym
uczestnikiem

napadu
rabunkowego na
bank w N. S.
ale także wraz
z pozostałymi
oskarżonymi
uczestniczył w
wyjeździe nad
morze do U. oraz
był świadkiem
zakopywania i
odkopywania w
lesie torby, w
której
znajdowały się
takie przedmioty
jak broń, maska,
itp. Od razu
jednak trzeba
podkreślić, iż
okoliczność ta
nie umknęła
uwadze Sądu
Okręgowego i
Sąd ten –
na co wskazują
motywy
zaskarżonego
wyroku – do
wyjaśnień
złożonych przez
tegoż
oskarżonego
podszedł ze
szczególną
ostrożnością
bacząc by ów
szczególny
dowód poddać
szczególnie
wnikliwej i
krytycznej
ocenie zwłaszcza
z uwagi na to,
iż wyjaśnienia
te pochodzą od
osoby, która
sama popełniała
przestępstwa a
decydując się w

toku śledztwa na zmianę swojej postawy procesowej i podjęcie pełnej współpracy z organami ścigania, mogłaby oczekiwać określonych profitów z tego tytułu (bo za takie z całą pewnością uznać należy fakt, iż wobec K. C. zastosowano na podst. art. 60 § 3 k.k. nadzwyczajne złagodzenie kary i w efekcie jej wykonanie temuż oskarżonemu zawieszono).

Sąd Apelacyjny, w pełni podzielając obszerny wywód zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pragnie nadto z całą stanowczością podkreślić, iż ta pozytywna ocena wartości wyjaśnień K. C. odnosi się w całej rozciągłości także do tych ich fragmentów, w których obciążał on nie tylko siebie ale również

oskarżonych C.
S. i A. A.
i to także
odnośnie tych
okoliczności,
które czy to nie
dotyczą
stawianych im
zarzutów czy to
zostały i tak
poczytane na
korzyść
oskarżonych
(kwestia użytej w
napadach broni
– Sąd wszak
nie przyjął –
w ocenie Sądu
Apelacyjnego
nazbyt ostrożnie
– iż znaleziona
we wskazanym
przez K. C.
w lesie miejscu
torba z
przedmiotami,
na których
znaleziono
wszak ślady
biologiczne
także C. S. jak
i A. A. miała
bezpośredni
związek z
popelnionymi
przez tych
oskarżonych
przestępstwami)
ujawniając
niekorzystne dla
nich fakty
dotyczące tak
samych
przestępstw (i to
nie tylko napadu
w N. S., wszak K.
C. uczestniczył z
A. A. również w
zakupie
samochodu F.

(...) użytego następnie do napadu w N.) ale również wyjazdu do U. i związanym z tym zakupem – tak jak w innych przypadkach od P. S. – maski oraz zakopania w lesie (w miejscu wskazanym przez K. C.) torby z takimi przedmiotami jak broń, amunicja, maski) a więc okoliczności świadczące o tym czym zajmowali się C. S. i A. A. i w jaki zorganizowany sposób to czynili (wszak wyjazd do U. ewidentnie był przygotowaniem do dokonania napadu na placówkę bankową przy użyciu tego samego modus operandi jak w przypadku trzech napadów przypisanych obu oskarżonym – co jednak (zapewne z obawy na możliwość szybkiego ujawnienia oskarżonych ze

względu na konflikt, w jaki jeden z nich popadł w hotelu, w którym się zatrzymali) nie nastąpiło – zaś przedmioty znalezione we wskazanym przez K. C. miejscu świadczą o tym czym oskarżeni posługiwali się podczas napadów choć Sad Okręgowy ostatecznie nie ustalił, kierując się normą art. 5 § 2 k.p.k., by przedmioty znalezione w lesie były bezpośrednio użyte w którymkolwiek z napadów. W dalszej części rozważań wyjaśnienia te skrótowo będą oznaczane terminem „pomówienie”, pomimo zastrzeżeń terminologicznych zgłaszanych w orzecznictwie – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 1988 r. w sprawie o sygn. IV KR 175/87, opubl. w OSNKW z 1988 r., z. 7-8 poz. 57

czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 października 1998 r. w sprawie o sygn. II AKa 187/98, opubl. w KZS z 1998 r., z. 11, poz. 37). Choć bowiem judykatura konsekwentnie wskazuje na szczególny charakter tego rodzaju dowodu, wymagającego wyjątkowo skrupulatnej oceny (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 lutego 1985 r. w sprawie o sygn. IV KR 25/85, opubl. w OSNKW z 1985 z. 11.12.poz. 103 oraz w wyroku z dnia 24 stycznia 1986 r. w sprawie o sygn. IV KR 355/85, opubl. w OSNPG z 1987 r., z. 3, poz. 37), to jednocześnie podkreśla, iż pomówienie może być samodzielnym dowodem winy innej osoby – wszakże pod określonymi dalej warunkami – zaś sporadyczne i odosobnione

wypowiedzi sugerujące, iż obciążające inną osobę wyjaśnienia współoskarżonego stanowią jedynie „informację o faktach wymagających potwierdzenia lub wyłączenia za pomocą innych środków przewidzianych w ustawie procesowej”, spotkały się z krytycznym przyjęciem doktryny (por. J. Gurgul: Wartość dowodowa pomówienia współoskarżonego. Prokuratura i Prawo z 1996 r., z. 6, poz. 31) z czym w pełni zgadza się Sąd Apelacyjny.

W orzecznictwie podnosi się zatem, iż dla uznania pomówienia współoskarżonego za pełnowartościowy i wiarygodny dowód konieczna jest jego niesprzeczność z innymi dowodami, a przede wszystkim nie może ono

relacjonować różnych wersji tego samego zdarzenia (tak m. in. w postanowieniu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1994 r. w sprawie o sygn. V KRN 8/94, opubl. w Wokanda z 1994 r., z. 8, p. 17). Kontrolując taki dowód, Sąd winien także sprawdzić, czy wyjaśnienia te są spontaniczne, czy pochodzą od osoby zainteresowanej obciążaniem pomówionego, czy są stanowcze, konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów, czy składający je sam siebie również obciąża, czy tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 października 1998 r. w sprawie o sygn. II AKa 187/98, opubl. w: KZS z 1998 r., z. 11, poz.

37). a wreszcie czy pomówienie nie wykazuje chwiejności i jest zgodne z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 1978 r. w sprawie o sygn. VI KRN 246/78, opubl. OSNPG z 1979 r., z. 4, poz. 64, z dnia 11 września 1984 r. w sprawie o sygn. IV KR 141/84, opubl. OSNPG z 1985 r., z. 6, poz. 85 i z dnia 15 lutego 1985 r. w sprawie o sygn. IV KR 25/85, opubl. OSNKG z 1985 r., z. 11-12, poz. 103). Sprawdzić nadto należy, czy brak jest wiarygodnych dowodów, iż wyjaśnienia pomawiające zostały złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi (wskazał na to Sąd Najwyższy m. in. w wyrokach: z dnia 4 maja 1984 r. w sprawie o sygn.

IV KR 106/84,
opubl. OSNPG z
1985 r., z. 2 poz.
24 i z dnia 22
maja 1984 r. w
sprawie o sygn.
IV KR 122/84,
opubl. OSNPG z
1984 r., z. 11 poz.
101).

Jakkolwiek więc,
jak podnosił to
Sąd Najwyższy
„dowód z
"pomówienia"
współoskarżonego
(...) jest
dowodem
niejako
szczególnym,
dowodem,
którego
przeprowadzenie
wymaga
ponadprzeciętnej
skrupulatności
w jego
przeprowadzeniu
i ocenie, tak
aby ocena tego
pomówienia
jako podstawy
faktycznej co do
winy
pomówionego,
nie nasuwała
żadnych
zastrzeżeń (wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 7
października
1994 r. w
sprawie o sygn.
II KKN 50/97,
opubl. w Prok.
I Pr. z 2000
r., z. 3, poz.
5), to jednak w

kolejnym swoim
orzeczeniu Sąd
Najwyższy
wskazał wprost,
że, „pomówienie
współoskarżonego
- nawet
następnie
odwołane - może
być dowodem
winy, jeżeli
spełnia
odpowiednie
warunki. Przede
wszystkim
dowód taki
powinien
podlegać
szczególnie
wnikliwej i
ostrożnej ocenie
ze strony sądu,
który powinien
zbadać, czy tego
rodzaju
pomówienie jest
konsekwentne i
stanowcze, czy
jest zgodne z
doświadczeniem
życiowym oraz
logiką
wypadków, czy
znajduje
potwierdzenie w
innych
dowodach
bezpośrednich
lub pośrednich
i czy wreszcie
pomawiający nie
ma interesu
osobistego lub
procesowego w
obciążaniu
współoskarżonego”
z dnia 15
lutego 1985 r.
w sprawie o
sygn. IV KR

25/85 opubl. w OSNKW z 1985 r., z. 11-12, poz. 103). Sąd Apelacyjny w pełni poglądy te akceptuje i podziela.

Niewątpliwym zatem jest, iż dowód z pomówienia, który może polegać bądź na obciążeniu innej osoby odpowiedzialnością za zarzucany czyn, przy zrzuceniu odpowiedzialności z własnej osoby, bądź to obciążeniu innej osoby współsprawstwem, jest dowodem szczególnym.

Podkreślić trzeba jednak, iż pomówienie nie zmienia ani charakteru dowodu, ani też – co do zasady – sposobu dokonania jego oceny.

Wyjaśnienia oskarżonego, czy oskarżonych zawierające pomówienie nie są dowodem „lepszym” czy „gorszym”, nie podlegają też odmiennym od wyrażonych w

art. 7 k.p.k.
regułom oceny.
Jedyne tylko,
treść złożonych
w takim
przypadku
wyjaśnień oraz
źródło
dowodowe z
którego
pochodzą
wymagają
zachowania
szczególnej
ostrożności przy
dokonywanej
ocenie mocy
dowodowej.

Powyższe wprost
przekłada się
na niniejszą
sprawę. Wbrew
twierdzeniom
apelujących
ocena tego
szczęólnego
materiału
dowodowego
została
dokonana przez
Sąd Okręgowy z
uwzględnieniem
reguł
sformułowanych
w art. 4
k.p.k. i art. 7
k.p.k., jest oceną
wszechstronną i
bezstronną, nie
narusza granic
swobodnej
oceny oraz nie
zawiera błędów
faktycznych i
logicznych. Sąd
Apelacyjny uznał
więc, iż zostały
przez Sąd
Okręgowy w

Z. spełnione
wszelkie
wskazane wyżej
wymogi
konieczne dla
uznania za w
pełni
wiarygodne i
przydatne dla
rozstrzygnięcia
niniejszej
sprawy
wyjaśnień
świadka K. C.
(1), w których
obciążał on
oskarżonych C.
S. (1) i A. A.
(1). Wyjaśnienia
tego
oskarżonego nie
tylko, że –
od momentu
zmiany postawy
procesowej –
były
konsekwentne i
stałe, nie tylko
nie umniejszały
odpowiedzialności
karnej samego
K. C. to jeszcze
znalazły pełne
potwierdzenie w
innych
dowodach, a
w tym w
szczegółności
analizie bilingów
połączeń
telefonów
komórkowych
poszczególnych
oskarżonych
oraz miejsc
logowań
telefonów,
którymi
posługiwali się
poszczególni

oskarżeni oraz
wynikami
przeszukania
miejsca w lesie,
które wskazał
ten oskarżony
jako miejsce, w
którym
zakopywane były
przez
oskarżonych
torby z różnymi
przedmiotami.

Od razu w
tym miejscu
ustosunkować
się należy do
wątpliwości
podniesionych
przez obrońcę
osk. A. A.
odnośnie tego
czy to ten
oskarżony
kontaktował się
z P. K. (1) w
sprawie zakupu
samochodu
wykorzystanego
następnie do
napadu na bank
w N.. Właśnie
przywoływany
przez samego
obrońcę fakt, iż
z telefonu o nr
(...) wielokrotnie
kontaktowano
się z konkubiną
A. A. właśnie
na to wskazuje
zwłaszcza, iż to
tego telefonu
używano
również (lecz
przy
wykorzystaniu
innego numeru
wywoławczego)

do zakupu masek od P. S. użytych nie tylko podczas napadów na banki w N. i w N., ale również dokonano następnie zakupu kolejnej maski wykorzystanej do napadu na bank w N. S., co do zakupu której K. C. wskazywał w swoich wyjaśnieniach, iż polecenie zakupu maski oraz numer telefonu do P. S. otrzymał właśnie od A. A.. Co więcej, przy wykorzystaniu telefonu o tym nr (...). A. kontaktował się z P. K. przy zakupie od niego samochodu, a P. K. bez cienia wątpliwości rozpoznał A. A. jako osobę, która dokonała zakupu od niego samochodu marki V. (...) użytego następnie do napadu rabunkowego w N.. Sąd pragnie przy tym zwrócić uwagę, iż to że na co dzień telefon o

numerze
wywoławczym
(...) pozostawał
w użytkowaniu
A. A. nie
oznacza, iż na
jeden czy dwa
dni nie mógł
go ten oskarżony
udostępnić innej
osobie (np.
swojej
konkubinie).

Podobnie
odnieść się
należy do
zarzutu obrońcy
C. S., iż
Sąd Okręgowy
niezasadnie
ustalił, iż ten
oskarżony był
drugim z
kupujących
przedmiotowego
V. (...)
bezpodstawnie
odmawiając w
tym zakresie
dania wiary
wyjaśnieniom
tegoż
oskarżonego.
Wobec faktu,
iż A. A.
został bez cienia
wątpliwości
rozpoznany
przez P. K.
nie może budzić
wątpliwości, iż
był on jedną z
osób kupujących
ów pojazd.
Przeprowadzona
natomiast
analiza połączeń
oraz miejsc
logowania

telefonów,
którymi
posługiwali się
wówczas A. A.
i C. S. trafnie
doprowadziło
Sąd I instancji
do wniosku, że
drugim
kupującym był
C. S. choć
co do jego
wyglądu świadek
ów już nie
był taki pewien.
Wskazał bowiem
na rozbieżności
w wyglądzie
okazywanych
mu zdjęć oraz
osoby z
wyglądem C.
S. w czasie
dokonywania
zakupu
samochodu. Sąd
Okręgowy
jednak
wychwyciwszy
ów fakt
całkowicie
trafnie wykazał
z czego to
wynikało (C. S.,
który ma siwe
włosy w czasie
dokonania czynu
po prostu
farbował włosy
o czym świadczą
fotografie
samego C. S.
ujawnione w
telefonie,
którym się
posługiwał, od
czasu zakupu
auta zmieniła
się również jego
sylwetka – stał

się on tęższy, co zresztą jest dość charakterystyczne w przypadku osób wobec których zastosowano tymczasowe aresztowanie). Stąd bardzo szczegółowy wywód zawarty na str. 52 i n. uzasadnienia odnośnie tego, kto kupował pojazd od P. K. i dlaczego w związku z tym Sąd Okręgowy nie dał wiary wyjaśnieniom A. A. i C. S. w tym zakresie uznać należało za całkowicie słuszny i trafny, a obie apelacje nie są w stanie toku rozumowania Sądu Okręgowego w żaden sposób podważyć.

Niezasadnymi okazały się również pozostałe zarzuty zawarte w apelacji obrońcy osk. C. S. dotyczące dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zgromadzonych dowodów.

Po pierwsze w tej kwestii wskazać należy, iż dowody należy oceniać kompleksowo a nie każdy w oderwaniu od pozostałych dowodów. Stąd wnioskowanie, iż poszczególnym dowodom, a dokładniej okolicznościom z nich wpływającym, Sąd nadał nadmierną wagę bowiem możliwym jest inna ich interpretacja jaką prezentuje ten obrońca, nie przekonują. Oczywistym jest zatem, iż sam fakt częstych i intensywnych kontaktów pomiędzy oskarżonymi co potwierdza analiza połączeń pomiędzy telefonami użytkowymi przez poszczególnych oskarżonych nie może świadczyć o tym, iż kontakty te miały ścisły związek z dokonywaniem przypisanych im

przestępstw bo nie jest znana treść czy to rozmów czy to wysyłanych sms-ów. Jednak owe bilingi nie są jedynym dowodem w sprawie lecz tych dowodów jest znacznie więcej i w powiązaniu ze sobą świadczą o charakterze tychże wzajemnych połączeń pomiędzy oskarżonymi A. A. i C. S. zwłaszcza w dniach, kiedy wspólnie dokonywali przestępstw lub podejmowali czynności ściśle przestępstwa te przygotowujące (w szczególności kupowali auta). Trzeba však mieć na uwadze to, kiedy do zwłaszcza tak intensywnych kontaktów pomiędzy oskarżonymi dochodziło, że istnieją dowody które wskazują na poszczególne czynności wykonywane przez poszczególnych oskarżonych (zakup lub

wynajem samochodów, masek, zabezpieczone w torbie znalezionej w lesie tak specyficzne przedmioty jak broń palna, amunicja do niej, maski takie jak używane podczas napadów, itp.) z wykorzystaniem tych telefonów a będące częściami składowymi całości przedsięwzięć polegających na dokonaniu napadów rabunkowych, wyjaśnienia K. C. opisujące przygotowania i przebieg jednego z napadów oraz czynione przygotowania do dokonania innego napadu związane z wyjazdem do U., zeznania P. K. (sprzedawcy samochodu użytego podczas jednego z napadów, z których wynika, iż osobą, która towarzyszyła A. A. przy zakupie pojazdu miała cechy wyglądu C. S.) pozwalają

stwierdzić, iż owe połączenia miały ścisły związek z dokonywanymi przez tych oskarżonych napadami rabunkowymi na placówki bankowe. Podobnie rzecz ma się również z dopiero co przywołanym opisem podanym przez P. K. odnośnie wyglądu osób kupujących od niego V. (...). Ów sam opis oczywiście nie może kategorycznie przesądzać o tym, iż to C. S. jest osobą opisywana przez P. K. niemniej jednak stanowi to jeden z dowodów, które w powiązaniu z innymi (w tym przypadku zwłaszcza z rejestrem połączeń oraz miejsc logowania telefonów) prowadzą do ustalenia, iż to właśnie ten oskarżony towarzyszył A. A. przy zakupie tegoż pojazdu. Odnosi się to

także do opinii
biegłych
antropologów
wypowiadających
się na temat
wyglądu osób
zarejestrowanych
na nagraniach
z monitoringu
– oczywistym
jest, że opinie
te nie stanowią
samodzielnych
dowodów
wskazujących na
to, że to
oskarżeni są
sprawcami
zarzucanych im
przestępstw, a
jedynie
kolejnymi
dowodami
potwierdzającymi
ich udział w tych
przestępstwach
bowiem opisy
sylwetek osób
widniejących na
nagraniach z
monitoringów
odpowiadają
sylwetkom
oskarżonych)

Dowody te same
w sobie nie
są przesądzające
jednak zespół
tych wszystkich
dowodów, o
których była
mowa przed
momentem
pozwala na
jednoznaczne
wysnucie takich
tez – jak uczynił
to Sąd Okręgowy
w niniejszej
sprawie.

Wreszcie fakt, iż Sąd Okręgowy nie przyjął, że przedmioty ujawnione podczas eksperymentu procesowego z udziałem K. C. zostały użyte w konkretnych poszczególnych napadach rabunkowych nie dyskwalifikuje ustaleń Sądu Okręgowego, iż to oskarżeni są sprawcami tychże przestępstw.

Pomijając już bowiem fakt, iż – co już podnoszono – w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy postąpił w tym przypadku nader ostrożnie (a z uwagi na kierunek apelacji Sąd Apelacyjny w tym zakresie nie mógł czynić żadnych mniej korzystnych dla oskarżonych ustaleń) z fotografii pochodzących np. z zapisu z monitoringu uzyskanego z Banku Spółdzielczego w P. – filia

w N. wynika ewidentnie, iż do napadu rabunkowego na ów bank sprawca wykorzystał broń palną typu rewolwer o wyglądzie odpowiadającym wyglądowi broni znalezionej w lesie w trakcie eksperymentu procesowego z dnia (...) r. z udziałem K. C. co w ocenie Sądu Apelacyjnego – przy uwzględnieniu tych wszystkich innych dowodów świadczących o tym, że to C. S. i A. A., a w jednym przypadku także K. C. dokonali tych napadów – może świadczyć o tym, że oskarżeni dokonali napadów rabunkowych na placówki bankowe z wykorzystaniem broni znalezionej podczas wspomnianego eksperymentu – por. fotografie 74 i 75 oraz 78 i 79 na k. 242v i 243v tomu 2 akt załącznikowych do sprawy niniejszej

oznaczonych literą (...) oraz fotografię na k. 189 tomu 1 akt załącznikowych oznaczonych literą (...) z jednej strony a z drugiej fotografie znajdujące się na k. 1779 i 1780, oraz k. 332v, 333 i 333v, na których przedstawiono rewolwery znalezione w torbie wykopanej w lesie podczas eksperymentu procesowego z udziałem K. C. (1), pamiętać należy, iż ujawnione przedmioty są dość specyficznymi i wskazują ewidentnie na to, iż osoby, do których one należały (a owa przynależność w sensie faktycznym – nie chodzi o kwestię ich własności w sensie prawa cywilnego – wynika wprost z faktu ujawnienia na nich śladów genetycznych oskarżonych), tj. oskarżeni C. S. i A. A., zajmowały się działaniami

niezgodnymi z prawem i mogły one być wykorzystywane do takich działań, jakie oskarżonym tym zarzucono w niniejszej sprawie. Tak więc należy odczytywać w ocenie Sądu Apelacyjnego intencje Sądu Okręgowego, który wskazywał, iż fakt popełnienia przez C. S. i A. A. zarzucanych im przestępstw jedynie potwierdzają owe ślady tych oskarżonych ujawnione na przedmiotach znalezionych w lesie w miejscu wskazanym przez K. C. (po cóż bowiem oskarżeni ci mieli zakopywać w lesie broń palną i amunicję do niej oraz maski takie jak użyte podczas napadów), a nie że jest to dowód wskazujący na sprawstwo tych oskarżonych wprost i o tym przesądzający.

Oдноśnie świadków Z. K.

i K. M. podzielić należy w całości dogłębną analizę zeznań tych świadków poczynioną przez Sąd Okręgowy (por. 100 i n. uzasadnienia).
Obrońca oskarżonego C. S. oprócz postawienia zarzutu w tym zakresie w uzasadnieniu apelacji nie poświęciła już mu wiele uwagi. Sąd Apelacyjny ponownie zwraca uwagę, iż dowodów tych nie można rozpatrywać w oderwaniu od pozostałych. Nie chodzi już nawet o zeznania A. K. i D. P., którzy – na co słusznie wskazuje Sąd Okręgowy – mieli kontakt tak z C. S. jak i A. A. w związku z czym od nich mogli poznać szczegóły napadów, które później wskazywali w swoich zeznaniach. Obrońca zdaje się zapominać, iż ponad wszelką wątpliwość wykazano w

niniejszej sprawie, i to w oparciu o dowody, których obrońca ten nawet nie stara się podważać, iż – na co słusznie wskazuje uwagę Sąd I instancji – K. C. nie mógł być tym sprawcą, który podczas napadu rabunkowego w N. S. bezpośrednio wchodził do budynku banku. Przeczy temu w sposób oczywisty opinia biegłych z zakresu antropologii. W tej sytuacji zadać należy z jednej strony pytanie, o to jaki sens zatem miałyby opowiadanie przez K. C. wobec osób współosadzonych, że to on dokonał tego napadu, skoro byłaby to oczywista nieprawda, z drugiej zaś trudno w takiej sytuacji wykazywać w oparciu o takie zeznania, że to K. C. był tą osobą, która w czasie napadu na bank w N. S. wchodziła do

<p>budynku banku (o czym szeroko i najzupełniej trafnie rozprawia Sad Okręgowy na k. 88 i n. uzasadnienia) bo jest to oczywista nieprawda.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność podniesionego zarzutu. Ocena dowodów została przeprowadzona bardzo szczegółowo i równie szczegółowo opisana w motywach zaskarżonego wyroku. Została przy tym przeprowadzona</p>		

<p>kompleksowo z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego i nie ma żadnych podstaw do jej kwestionowania. Oceny tej nie podważają w szczególności polemiczne w gruncie rzeczy apelacje obrońców oskarżonych.</p>			
Lp.	Zarzut		
2.	<p>Zarzut obrazy art. 4 k.p.k. sformułowany przez obrońcę oskarżonego C. S. w ppkt b pkt 1 jego apelacji, w którym to obrońca starał się wykazać, iż Sąd dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego nie uwzględnił okoliczności korzystnych dla tego oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>W pierwszej kolejności godzi się wskazać, iż w pełni akceptowanym przez Sąd Odwoławczy postanowieniu z dnia (...) Sąd Najwyższy stwierdził, iż „przedmiotem uchybień, zarzucanych w skardze apelacyjnej lub kasacyjnej, mogą być tylko konkretne normy nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Tak więc zarzut obrazy art. 4 k.p.k., tak zresztą jak i zarzut obrazy innej normy o charakterze ogólnym, (...) nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji lub kasacji.” Sąd Najwyższy zresztą, jeszcze pod rządami poprzednio obowiązującego</p>	

kodeksu
postępowania
karnego z 1969
r.,
zapoczątkował
konsekwentną
linię
orzecznictwa w
tym względzie,
a więc w
przedmiocie
niemożliwości
uczynienia
dyrektyw o
charakterze
ogólnym
podstawami
skargi
odwoławczej
(por. choćby
wyrok z dnia
25 stycznia 1971
r. w sprawie
o sygn. IV KR
247/70, opubl. w
OSNKW z 1971
r., z. 7-8, poz.
117). Jest ona
zresztą nadal
kontynuowana i
tak: w wyroku
z dnia 29
marca 2001 r.
w sprawie o
sygn. akt II
KKN 298/98
(LEX nr 51382),
Sąd Najwyższy
wskazał również,
iż „nie może
stanowić
przedmiotu
skargi
kasacyjnej
zarzut obrazu
art. 2 § 1 pkt 1
i 2 k.p.k. z 1969
r., tzn. przepisu
zawierającego
jedynie

deklarację
ustawodawcy,
swoiste
zobowiązanie co
do
ukształtowania
procesu karnego
w taki sposób,
aby realizował
zasadę prawdy
materialnej,
stanowiącej cel
każdego
postępowania
karnego.

Ustosunkowanie
się do tak
ogólnie
sformułowanego
zarzutu nie jest
możliwe nie
tylko w
postępowaniu
kasacyjnym, ale
nawet w
zwykłym
postępowaniu
odwoławczym”.

Jak to całkiem
zasadnie zatem
stwierdził Sąd
Najwyższy w
uzasadnieniu do
postanowienia z
dnia (...)
(OSNKW z 2007
r., z. 1., poz.
9) „zarzutowi
(...), w którym
wskazano jako
naruszony
przepis art. 2
§ 2 k.p.k., oraz
zarzutowi (...) w
tej części, w
której wskazano
jako naruszony
przepis art. 4
k.p.k., poświęcić

należy jedno
tylko zdanie
komentarza.

Doceniając wagę
dyrektyw
określonych w
art. 2 § 2
k.p.k. i w art.
4 k.p.k., po raz
kolejny wskazać
trzeba, że w
orzecznictwie

Sądu

Najwyższego
konsekwentnie
prezentowany
jest pogląd, iż
zarzut obrazy
prawa
procesowego
powinien
opierać się na
naruszeniu
norm

tworzących
konkretne
nakazy lub
zakazy, a nie
norm o
charakterze

ogólnym, taki
zaś charakter
mają właśnie art.

2 § 2 k.p.k.

i art. 4 k.p.k.

(tak już na
gruncie Kodeksu
postępowania

karnego z 1969

r. Sąd Najwyższy

w wyroku z dnia

25 stycznia 1971

r., IV KR 247/70,

OSNKW 1971, z.

7-8, poz. 117,

zaś na gruncie

nowego Kodeksu

postępowania

karnego Sąd

Apelacyjny w

Krakowie w wyroku z dnia 24 września 1998 r., II AKa 162/98, KZS 1998, z. 10, poz. 30; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 października 1998 r., III KKN 282/97, OSPriPr 1999, z. 2, poz. 5; Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 7 lutego 2001 r., II AKa 269/00, OSPriPr 2002, z. 10, poz. 18; Sąd Najwyższy w: postanowieniu z dnia 16 marca 2001 r., V KKN 19/99, LEX nr 51668; tezie 1 wyroku z dnia 29 marca 2001 r., II KKN 298/98, LEX nr 51382, postanowieniu z dnia 21 grudnia 2001 r., III KKN 443/98, LEX nr 52010, w tezie 1 postanowienia z dnia 13 maja 2002 r., V KKN 90/01, LEX nr 53913). Dodać jedynie trzeba, że zapatrywanie to znajduje powszechną aprobatę w piśmiennictwie prawniczym i we wszystkich komentarzach.” Sąd Okręgowy poglądem ten w

całości podziela i akceptuje i nie widzi powodów do czynienia szerszych wywodów w tym zakresie choć, czego dowodzi praktyka orzecznicza, prawdą jest, iż zarzut naruszania przez Sąd I instancji naczelných reguł procesowych jest zarzutem formułowanym nagminnie mimo konsekwentnego stanowiska judykatury i doktryny w tym względzie zaprezentowanego powyżej.

Tak więc zarzut ów Sąd Apelacyjny rozpoznał jako zarzut dotyczący de facto błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji, a to wyjaśnień A. S.. Siłą rzeczy więc, jako, że jest to kontynuacja omówienia zarzutu opisanego w pkt 1 tej części uzasadnienia aktualne

pozostają
wszystkie uwagi
poczynione w
tym miejscu
niniejszego
dokumentu.

Zatem o tym,
że Sąd Okręgowy
miałby dokonać
błędnej oceny
wyjaśnień
oskarżonego,
który wszak
konsekwentnie
zaprzeczał
swemu
udziałowi w
którymkolwiek z
zarzucanych mu
przestępstw, a
którym to
wyjaśnieniom
Sąd I instancji
nie dał wiary nie
mogą świadczyć
okoliczności
przywołane w
ppkt b pkt 1
apelacji obrońcy
C. S. (1).

Tak więc
odnośnie osoby
o pseudonimie
(...) Sąd
Apelacyjny w
pełni podziela
wywody Sądu
Okręgowego, iż
jest to osoba
wymyślona
przez C. S.
na potrzeby
niniejszego
procesu po tym,
jak C. S.
zorientował się,
iż przedmioty
znalezione w

pojeździe,
którym się
poruszał (jak
i sam pojazd)
mogą kojarzyć
go z
przestępstwami,
których
popelnienie mu
zarzucono.
Wywody te (str.
105 i n.
uzasadnienia) są
jak najbardziej
trafne i nie
ma sensu ich
powtarzać, a
same
wyjaśnienia C. S.
w tym zakresie
były pokrętne
i zmienne (w
zależności od
tego, w którym
momencie były
składane –
najlepszym
przykładem jest
kwestia imienia
i nazwiska tej
osoby –
wyjaśnienia te
zmienią się
kiedy ustalono,
iż osoba o
danych
podanych przez
C. S. nie
przebywała z
nim z zakładowie
karnym w
okresie przez
niego podanym
czy też kwestia
zakupu
samochodu S.,
z którym C. S.
został
zatrzymany
kiedy wpierw

oskarżony
twierdził, że sam
kupił to auto od
nieustalonego A.
by dopiero w
toku
postępowania
przygotowawczego
swe stanowisko
zmienić i
wskazać, że
w rzeczywistości
auto to kupił ów
(...) i słusznie
Sąd Okręgowy
nie dał im
wiary. Żadną
miarą zatem nie
sposób podzielić
poglądu
obrońcy, iż fakt,
że w parze
obuwia marki
N. stwierdzono
mieszanie DNA
pochodzących
od co najmniej
dwóch osób
(k. 1993 i
n.), nie może
potwierdzać
wyjaśnień
oskarżonego o
istnieniu osoby
o ps. (...). Owo
stwierdzenie
biegłego
zdaniem Sądu
potwierdza
jedynie to, iż
oprócz śladów
DNA
oskarżonego
zabezpieczono
ślady innej
osoby z nim
niespokrewnionej
w żaden sposób
natomiast nie
potwierdza, że

osobą tą miałby być A. lub J. W. (bo nawet jego imienia oskarżony nie potrafił wskazać) i że jest to osoba rzeczywista jak wskazuje to C. S. w swych wyjaśnieniach. Argumentacja przeciwna temu jest tak silna, iż fakt odnalezienia na zabezpieczonych butach śladów DNA innej osoby w żaden sposób nie podważa dokonanej przez Sąd oceny wiarygodności wyjaśnień C. S..

Możliwość znalezienia się śladów DNA na butach użytkowanych przez C. S. jest tak wiele, że jakiegokolwiek ustalenia w tym zakresie byłyby czystą spekulacją.

Podobnie rzecz ma się w przypadku maski silikonowej odnalezionej podczas eksperymentu procesowego z udziałem K. C., kiedy w

lesie odkopano torbę z różnymi przedmiotami (k. 1844). Fakt, iż na masce tej ujawniono nie tylko ślady DNA C. S. ale mieszaninę DNA pochodzących od co najmniej dwóch osób a w tym C. S. nie może być jakimkolwiek przeciwdowodem na to, że oskarżony ten nie miał styczności z tą maską (podobnie jak z innymi przedmiotami tam znalezionymi). Ktoś tą maskę wszak musiał oskarżonym sprzedać i wysłać, nie może więc dziwić, że na masce znajdują się ślady innej osoby.

Istotniejsze z punktu widzenia oceny wyjaśnień oskarżonego C. S. jest natomiast to, że na masce tej znajdują się ślady jego DNA podczas gdy on sam zaprzecza, że z przedmiotami znalezionymi w lesie miał

cokolwiek
wspólnego.

Nie sposób dalej
podzielić
wniosków
wyciągniętych
przez obrońcę C.
S. z treści opinii
dotyczących
badań
osmologicznych
(k. 1462 i n.
oraz (...) i
n.). Odnosnie
udziału C. S. w
zakupie
samochodu V.
(...) użytego do
napadu na bank
w N. Sąd
wypowiadał się
w ppkt 1
niniejszej części
uzasadnienia i
nie ma potrzeby
powtarzania tej
argumentacji.
Przypomnieć
jedynie można,
iż w ocenie Sądu
Apelacyjnego,
Sąd I instancji
przedstawił tak
dużo
argumentów
przemawiającym
za przyjęciem, iż
to A. A. i C.
S. uczestniczyli
w zakupie tego
pojazdu od P.
K., że nie sposób
tego podważyć.
To, że biegły
nie stwierdził
zgodności
zapachowej
pomiędzy
ślądami

zabezpieczonymi w pojeździe, a śladami pochodzącymi od oskarżonych oznacza jedynie tyle, że dowód ten nie może stanowić kolejnego potwierdzenia tego, iż oskarżeni mieli do czynienia z tym samochodem nie zaś, że ów kontakt oskarżonych C. S. i A. A. z tym pojazdem wyklucza. Do takich samych wniosków należy dojść analizując wyniki badań przeprowadzonych przez biegłego z zakresu badań osmologicznych w odniesieniu do roweru zabezpieczonego po napadzie na bank w N. S.. Trzeba wszak pamiętać, iż ślad zapachowy na miejscu zdarzenia ulega wietrzeniu. Im dłuższa zwłoka od momentu pozostawienia śladu do momentu jego zabezpieczenia, tym większe prawdopodobieństwo, że ślad będzie

słabszy albo
całkiem
zwietrzeje. Czas
utrzymywania
się zapachu
zależy od wielu
czynników, więc
nie można
precyzyjnie go
określić. Zależy
na pewno od
rodzaju podłoża
(przedmiotu) na
którym się
znajduje, wiatru,
temperatury,
wilgotności.
Wyniki
negatywne
opinii
osmologicznych
zatem wcale nie
są
przesądzającymi
o tym, iż
określona osoba
z przedmiotem, z
którego uzyskuje
się ślad
wykorzystywany
do badań
osmologicznych
nie miała
kontakty. Tak
więc Sąd
Apelacyjny
uznał, iż
przywoływane
przez
apelującego
opinie biegłych z
zakresu
osmologii,
jakkolwiek nie
wsparty
dokonanej przez
Sąd Okręgowy
oceny
zgromadzonego
materiału

dowodowego, a w tym nader wszystko wyjaśnień oskarżonych C. S. i A. A., jednak same w sobie jej nie podważyły i tak należy je oceniać. Ogrom natomiast innych dowodów, na które wskazuje Sąd Okręgowy w motywach zaskarżonego wyroku oraz ich waga (o czym była mowa powyżej w obu ppkt tej części niniejszego uzasadnienia) przekreśla wiarygodność przekazu wynikającego z wyjaśnień tych dwóch oskarżonych i słusznie Sąd Okręgowy wyjaśnienia te ocenił jako pozbawione waloru wiarygodności.

Niezrozumiałym jawi się opisany w trzecim tirecie ppkt b pkt 1 apelacji obrońcy C. S. kolejny zarzut. Obrońca wskazuje bowiem, iż Sąd nie wziął pod uwagę przy

ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego tego, iż z opinii biegłych wynika, iż na masce silikonowej stanowiącej ślad nr 11 „stwierdzono DNA o genotypie męskim, o profilu niewykazującym zgodności z profilami oskarżonych”.

To prawda, takie stwierdzenie biegli zawarli (pkt 4 wniosków – k. 1845) ale tylko w odniesieniu do jednego ze śladów – oznaczonego jako (...).

Tymczasem z tej samej opinii biegłych z zakresu badań biologicznych z dnia (...) r. (opinia nr (...)), a konkretnie z pkt 2 jej wniosków wynika, iż odnośnie tej samej maski silikonowej zabezpieczonej jako ślad nr 11 w odniesieniu do substancji oznaczonej jako nr (...) „stwierdzono mieszaninę DNA

pochodzącego co najmniej od dwóch osób. W mieszaninie DNA zidentyfikowano allele (cechy DNA) zgodne (w zakresie uzyskanych wyników) z tymi, które występują w profilu DNA C. S. (1). W mieszaninie DNA wykluczono obecność DNA: K. C. (1) i A. A. (1)” (k. 1844-1845). To więc, że jeden ze śladów DNA ujawniony na tej masce nie pochodzi od oskarżonego nie może – co oczywiste – przesądzać, iż nie miał on z nią kontaktu w sytuacji kiedy inny ze śladów ujawnionych na tej samej masce zawiera DNA pochodzące od C. S.. Siłą rzeczy owa opinia nie mogła być uznana za korzystną dla oskarżonego i przemawiać na jego korzyść (dokładnie za wiarygodnością jego wyjaśnień) a wręcz

przeciwnie,
jeszcze bardziej
oskarżonego
tego pograżała.

Nie przekonuje
wreszcie
argument, iż Sąd
I instancji nie
uwzględnił na
korzyść
oskarżonego C.
S., iż – jak
wskazano to w
szóstym tirecie
ppkt b pkt 1
apelacji obrońcy
oskarżonego C.
S., a co
wynika z treści
opinii biegłego z
zakresu
daktyloskopii –
„zabezpieczone,
a nadające się
do identyfikacji
ślady nie są
zgodne z
odbitkami linii
papilarnych
palców i dłoni
na karcie
daktyloskopijnej
i arkuszach
papieru
opisanych na
personaljach C.
S. (1)”. W tek
kwestii wskazać
trzeba, iż jak
wynika z treści
tej opinii (o nr
H-I-D- (...)(...) –
k. 1400b-1400d)
dotyczy ona
śladów
daktyloskopijnych
zabezpieczonych
na miejscu
napadu

dokonanego na placówkę bankową w N. S. w dniu 22 lutego 2016 r. oraz podczas oględzin samochodu marki M. o nr rej. (...) – opinia ta odsyła do poprzedzającej ją opinii z dnia (...) r. o nr (...) (k. 1375-1389), w której biegli opinię tą sporządzający mieli za zadanie wskazać, które z zabezpieczonych śladów linii papilarnych nadają się do identyfikacji (k. 1375).

Stwierdzić zatem należy, iż pomijając już kwestie tego, iż owe ślady daktyloskopijne, które zostały poddane badaniom identyfikacyjnym przez biegłych zostały uzyskane – gdy idzie o placówkę bankową, na którą dokonano napadu rabunkowego – w miejscach dostępnych nieokreślonej liczbie osób (np. drzwi wejściowe do banku), a więc

pozostawione ślady mogą pochodzić od zupełnie przypadkowych osób, trudno spodziewać się w ocenie Sądu Apelacyjnego by w siedzibie banku możliwym było odnalezienie śladów papilarnych pochodzących od oskarżonego C. S.. Wszak jak wynika to niezbicie z zapisu monitoringu obrazującego przebieg całego napadu sprawca tego przestępstwa, który bezpośrednio wchodził do banku (a więc C. S. – jak prawidłowo ustalił to Sąd Okręgowy) i sterroryzował pracowników tegoż banku trzymaną w ręku bronią cały czas miał założone na rękach rękawiczki a zatem pozostawienie przez niego gdziekolwiek w banku śladów linii papilarnych było po prostu

<p>niemożliwe. Z faktu nieujawnienia na miejscu napadu rabunkowego śladów linii papilarnych pochodzących od oskarżonego C. S. nie sposób zatem w tych okolicznościach wywodzić jakiegokolwiek pozytywnego dla tego oskarżonego wniosku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie lub (w przypadku obrońcy oskarżonego C. S.) jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność</p>		

zarzutu z tych samych powodów co opisano w ppkt 2 tej części uzasadnienia. Również i w tym przypadku za całkowicie bezzasadny należało uznać wnioski obrońcy osk. C. S. o uchylenie wyroku tym bardziej, że skarżący nie wskazuje dlaczego i w jakim zakresie postępowanie winno być ponowione lub uzupełnione

Lp.	Zarzut		
3.	Opisany w pkt 1 apelacji obrońcy oskarżonego A. A. (1) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżony ten współdziałał z C. S. i – w jednym przypadku – K. C. w dokonaniu napadów rabunkowych przypisanych temuż oskarżonemu podczas, gdy w ocenie obrońcy działanie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	oskarżonego można uznać li tylko jako pomocnictwo do popelnionych przez pozostałych współoskarżonych przestępstw.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
To że w okolicznościach ustalonych przez Sąd Okręgowy doszło do popelnienia trzech występków rozboju z udziałem A. A. na szkodę banków nie może budzić najmniejszych wątpliwości i obrońca A. A. ostatecznie zdaje się tego faktu nie podważać. Rzecz zatem w tym, czy A. A. (1), co do którego (jak trafnie ustalił to Sąd I instancji) oczywistym jest że nie ustalono – poza pierwszym z zarzucanych mu rozbojów na placówkę bankową w N.			

– by „osobiście”
wchodził do
banków, groził
pracownikom
pokrzywdzonych
banków użyciem
przemocy,
wreszcie by
zabierał
pieniądze –
można przypisać
współudział w
tymże
przestępstwie.
W ocenie Sądu
Apelacyjnego
odpowiedź musi
być pozytywna i
to z
argumentacją
przytoczoną
przez Sąd I
instancji.

Jeszcze raz
zatem za Sądem
Okręgowym
przypomnieć
należy, iż
współsprawstwo
zachodzi wtedy,
gdy dwie lub
więcej osób,
działając w
porozumieniu,
wspólnie
dokonują czynu
zabronionego
(np. dwie lub
więcej osób
dokonują
włamania i
zaboru mienia,
gwałcą ofiarę
itp.). Istotą
współsprawstwa
w ujęciu
przepisu art.
18 § 1 k.k.
jest oparte na

porozumieniu
wspólne
wykonanie
czynu
zabronionego.
Przy tym
charakterystyczną
cechą tego
współdziałania
jest
podejmowanie
przez każdego ze
współdziałających
istotnych
zachowań w
procesie
realizacji
ustawowych
znamion czynu
zabronionego, a
zarazem
obejmowanie
swym zamiarem
realizacji całości
znamion (wyrok
Sądu
Najwyższego -
Izba Wojskowa
z dnia 23
listopada 2004
r., WA 22/04,
OSNwSK 2004,
z. 1, poz. 2166).
Konstrukcja ta
umożliwia
przypisanie
jednemu
współsprawcy
tego, co uczynił
jego współnik
w wykonaniu
łączącego ich
porozumienia
(por. A. Wąsek,
Kodeks karny
– Komentarz,
t. I, Gdańsk
1999, s.235 i
n.). Warunkiem
sine qua non

współsprawstwa jest istnienie porozumienia, które musi nastąpić przed lub w trakcie realizacji czynu zabronionego, przy czym jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie przestępstwa. Pozwala to odróżnić współsprawstwo od tzw. sprawstwa równoległego lub koincydencyjnego, które zachodzi, gdy dwie lub więcej osób w tym samym czasie i miejscu popełniają takie same czyny, ale działając bez porozumienia (np. podczas powodzi okradają opuszczony dom).

Konstytutywnymi elementami współsprawstwa są zatem, poza znamionami wyrażonymi w przepisie części szczególnej lub przepisie pozakodeksowym element strony przedmiotowej –

wspólne
wykonanie
czynu
zabronionego
oraz element
strony
podmiotowej –
porozumienie
dotyczące
wspólnego
wykonania tego
czynu (por. np.
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 15 maja
2001 r. w
sprawie o sygn.
V KKN 730/98,
opubl. w OSNPK
z 2001 r., z.
10, poz. 1).
Charakteryzujące
stronę
podmiotową
współsprawstwa
porozumienie
stanowi
konstytutywny
element
współsprawstwa,
wyznaczający
subiektywne
granice
odpowiedzialności
karnej.
Decydujący dla
odpowiedzialności
za
współsprawstwo
jest zakres
porozumienia,
które obejmując
całość akcji
przestępnej
spaja
zachowania
poszczególnych
współdziałających
w jedność.
Ustawodawca

nie wymaga przy tym żadnej szczególnej formy, w jakiej zawarte miałyby być porozumienie, co przesądza o tym, że może mieć ono albo wyraźny albo konkludentny charakter.

Trafnie podkreśla Sąd Najwyższy, że "ustawa (art. 18 § 1 k.k.) nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków dotyczących formy porozumienia. Może do niego dojść nawet w sposób dorozumiany" (tak wyrok z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie o sygn. III KKN 371/00, opubl. w Prok. i Pr. z 2003 r., z. 7-8, poz. 2).

O porozumieniu można mówić zatem zarówno wówczas, gdy "sprawcy wspólnie realizują wcześniej ustalone przestępne przedsięwzięcie, jak i wtedy, gdy wcześniej ustaleń takich

nie podejmowali, a i tak wspólnie realizują znamiona czynu przestępnego", mając świadomość wspólnego działania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r. w sprawie o sygn. II AKa 122/00, opubl. w Prok. i Pr. z 2001 r., z. 5, poz. 25). Przepis art. 18 § 1 k.k. nie określa też wprost czasu, w jakim porozumienie powinno być zawarte, możliwe jest zatem zawarcie porozumienia przed przystąpieniem do realizacji wspólnego wykonania czynu zabronionego, jak i w trakcie wykonywania tego czynu. Trafnie więc podnosi się w orzecznictwie, że z uwagi na normatywne znaczenie porozumienia, wyznaczającego granice odpowiedzialności karnej

porozumienie „może nastąpić (...) najpóźniej w momencie realizacji działań sprawczych” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 maja 2001 r. w sprawie o sygn. II AKa 353/02, opubl. w Prok. i Pr. 2003, z. 9, poz. 18). Drugim z konstytutywnych elementów współsprawstwa jest wspólne wykonanie czynu zabronionego. Ten element charakteryzuje współsprawstwo w sposób zgodny z koncepcją formalno-objektywną wymagając, aby każdy ze współsprawców uczestniczył w realizacji znamion czynu zabronionego. Odnosząc się w tym zakresie do istoty niniejszej sprawy nie sposób nie wskazać niezmiernie trafnego poglądu wyrażonego przez Sąd Apelacyjny w Lublinie, który

wskazał, iż „dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne własnoręczne realizowanie znamion czynu zabronionego (np. bicia, zabierania), gdyż decyduje wspólne popełnienie przestępstwa według uzgodnionego podziału ról. Współsprawcą zatem jest ten, którego zachowanie dopełniło zachowanie innych uczestników postępowania w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa” (por. wyrok z dnia 15 czerwca 2000 r. w sprawie o sygn. II AKa 70/00, opubl. w Prok. i Pr. 2001, z. 5, poz. 24). W doktrynie podkreśla się, że element współdziałania zawarty został także w opisie znamion rozboju, który

może przybierać postać działania sprawcy nie wykonującego bezpośrednio działań zmierzających do przełamania oporu pokrzywdzonego, lecz działającego wspólnie z inną osobą, która takich czynności się podejmuje. Mamy w tym przypadku do czynienia z opisaną w znamionach typu czynu zabronionego właśnie formą współsprawstwa dopełniającego, skutkującą odpowiedzialnością wszystkich współdziałających, niezależnie od roli wypełnianej w trakcie realizacji znamion przestępstwa za rozbój (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 listopada 2000 r. w sprawie o sygn. II AKa 172/00, opubl. w Prok. i Pr. z 2002 r., nr 10, poz. 14). Współsprawstwo określone w art. 280 k.k. polega więc również

na tym, że nie każdy ze sprawców musi podejmować działania zmierzające do doprowadzenia pokrzywdzonego do stanu bezbronności. Wystarczy, że czyni to jeden ze współdziałających, a pozostali obejmują swym zamiarem cały zespół przedmiotowych znamion przestępnego działania (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1972 r. w sprawie o sygn. III KR 24/72, opubl. w OSPiKA z 1974 r. , z. 4, poz. 66. Do przyjęcia odpowiedzialności za współsprawstwo określone w art. 280 tego współdziałającego, który samodzielnie nie podejmował takich czynności palną konieczne jest udowodnienie, że miał on świadomość, że współdziała z osobą, która takich czynności się podejmuje, jednakże w

płaszczyźnie
woli taki
współdziałający
może chcieć tak
scharakteryzowanego
działania
winnego
współdziałającego
lub na nie się
tylko godzić.

Transponując to
na realia sprawy
niniejszej
stwierdzić
należało, iż
całkowicie
zasadnie Sąd
Okręgowy
przyjął, iż
działania
oskarżonego A.
A. należy oceniać
nie jako pomoc
w popełnieniu
przestępstw
przez C. S. i
K. C. lecz jako
współdziałanie z
nimi. Ustalone
przez Sad
Okręgowy
okoliczności
wskazują, iż,
jakkolwiek
istotnie w
przypadku
napadów na
banki w N. S. i w
N. przypisanych
A. A., to C.
S. sam wchodził
do budynków
banków, i to
tylko on
okazując
pracownikom
broń groził
natychmiastowym
użyciem

przemocy i
zabierał z tychże
banków
pieniądze, to
jednak
zaplanowanie,
przygotowanie i
przeprowadzenie
całości
przedsięwzięcia
polegającego
każdorazowo na
dokonaniu
napadu
rabunkowego
nie tylko, że
pozostawało w
świadomości
także A. A. ale
swoim
działaniem
oskarżony ten
istotnie
przyczyniał się
do realizacji tych
dwóch napadów
i to niemalże
na każdym ich
etapie. Co do
napadu na bank
w N.
współdziałanie
oskarżonego jest
już przy tym
całkowicie
oczywiste
albowiem A. A.
(1) wchodził z C.
S. do banku i brał
aktywny udział
już w wykonaniu
najważniejszej
części samego
napadu a więc
w bezpośrednim
zastraszaniu
pracowników
banku, ich
pilnowaniu i
zaborze

pieniędzy – z
zeznań
pracowników
banku wynika
wszak
jednoznacznie,
iż to obaj
sprawcy
wydawali
komendy by
ci położyli się
na podłodze.
Jak w tych
okolicznościach
zachowanie A. A.
oceniać zatem li
tylko jako pomoc
do popełnienia
przestępstwa
trudno dociec

W tym miejscu
godzi się
dodatkowo
wskazać, że
całkowicie
trafnie Sąd
Okręgowy
ustalił, iż drugą
osobą, która
wtargnęła wraz
z C. S. do
banku w N. był
oskarżony A. A.
(1). Jakkolwiek
więc z treści
omawianego
zarzutu nie
wynika by jego
autor
okoliczność tą
kwestionował, to
jednak
uzasadnienie
apelacji
wskazuje, iż z tą
częścią ustaleń
poczynionych
przez Sąd I
instancji

obrońca jednak się nie zgadza. Sąd Apelacyjny jednak w tej mierze jeszcze raz odwołuje się do niezmiernie wnikliwej analizy połączeń oraz logowań telefonów używanych przez oskarżonych, z których to jednoznacznie wynika, że to ci dwaj oskarżeni dokonali tego napadu, a A. A. był ową drugą osobą obok C. S., która weszła wówczas do banku mając założoną maskę (...), całkowicie ją dzielając i akceptując. Szczególnie podkreślić w tym miejscu należy, iż rozważania obrońcy na temat tego, gdzie i o której godzinie w dniu (...) r. logował się użytkowany na co dzień przez A. A. telefon o numerze wywoławczym (...) nie mają najmniejszego znaczenia albowiem, jak ustalił to Sąd Okręgowy, tego dnia A. A. posługiwał się

nie tym
telefonem lecz
telefonem o
numerze
wywoławczym
(...)
współpracującym
tego dnia z
aparatem
telefonicznym o
numerze (...).

Dodatkowo przy
tym zwrócić
należy uwagę
na to, choć
oczywiście nie
jest to dowód
przesadzający, iż
to ci dwaj
oskarżeni byli
tymi, którzy
wtargnęli do
budynku banku
w N. wskazuje
opinia biegłych
antropologów.

Oczywiście
biegli nie
wskazali wprost,
że to C. S. i
A. A. są osobami
widocznymi na
nagraniu z
monitoringu
jednak wskazali
na określone
cechy (zwłaszcza
wzrost), które
odpowiadają
wyglądowi obu
oskarżonych.

Stanowi to
zatem pewne
potwierdzenie
sprawstwa
oskarżonych już
choćby z tej
racji, iż cechy
wskazane przez

biegłych nie
wykluczyły
oskarżonych
jako sprawców
tego napadu.
Sąd Apelacyjny
w tym względzie
w pełni
akceptuje
wywód zawarty
na str. 64 i n.
uzasadnienia).

Wracając zatem
do oceny
zachowania A. A.
pod kątem czego
czy stanowi ono
wyraz
współdziałania z
pozostałymi
oskarżonymi czy
„tylko” jako
udzielona im
pomoc w
popelnieniu
przez nich
przestępstwa
dodatkowo
wskazać należy
co następuje.
W przypadku
dwóch
pozostałych
rozbojów
dokonanych w
N. i N. S. to
nie jest zatem
tak, jak usiłuje
zachowanie A.
A. oceniać jego
obrońca, iż
oskarżony ten
dostarczył C. S.
(a w jednym
wypadku także
K. C.) masek czy
pojazdów, które
ci następnie
użyli w

dokonanych przez siebie napadach i więcej w same napady się nie angażował i w przypadku tych dwóch przypisanych mu napadach rabunkowych nie sposób działań tego oskarżonego oceniać li tylko jako pomoc udzieloną pozostałym oskarżonym w dokonaniu tychże przestępstw. Jakkolwiek bowiem Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje przywoływane w uzasadnieniu apelacji poglądy wyrażone przez Sad Najwyższy odnośnie tego, które z czynności traktować należy jako pomoc udzieloną sprawcom głównym w popełnieniu przestępstwa w rozumieniu art. 18 §1 k.k., niemniej jednak Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, iż ilość tych działań a przede wszystkim

stopień
zorganizowania
działań
wszystkich
oskarżonych, a
zwłaszcza C.
S. i A. A.
w popełnieniu
tych przestępstw
wskazuje, iż
całości
zachowań
odnośnie
poszczególnych
napadów nie
sposób
traktować w
kategoriach
udzielonej
pomocy lecz
świadczy
dobitnie o tym,
iż A. A.
świadomie
współuczestniczył
w popełnieniu
tych przestępstw
wykonując
czynności
ustalone w
przyjętym przez
sprawców
podziale ról.
Paradoksalnie
najdobitniej
świadczą o tym
przygotowania
do kolejnego
napadu
rabunkowego
jakie oskarżeni
ewidentnie
prowadzili,
kiedy we trójkę
udali się do
U.. Jakkolwiek
bowiem nie
przeprowadzili
wówczas napadu
rabunkowego na

żadną placówkę bankową jednak prowadzone przez nich przygotowania są identyczne jak w przypadku trzech

przestępstw tego rodzaju, których się dopuścili i które zostały im przypisane zaskarżonym wyrokiem.

Pokazuje to natomiast – co trzeba z całą mocą podkreślić – iż rola A. A., który wszak pojechał do U. wraz z C. S. i K. C., w popełnianiu tych przestępstw charakteryzujących się takim samym modus operandi nie ograniczała się tylko do udzielenia pomocy pozostałym lecz oskarżony ten całkowicie angażował się w ich popełnianie (do tego nawet stopnia, iż gotów był pojechać w tym celu do miejscowości oddalonej od jego miejsca zamieszkania o ok. 300 km i to na kilka dni).

W przypadku napadu dokonanego na bank w N. działania oskarżonego również nie ograniczyły się zresztą li tylko do dokonania zakupu Fiorda Eskorty i maski, użytych następnie do tegoż napadu ale jak trafnie ustalił to Sąd Okręgowy, to A. A. przyjechał wraz z C. S. pod bank i na niego we wspomnianym F. (...) czekał aż ten z budynku banku wyjdzie, a po wyjściu C. S. z banku wraz ze zrabowanymi pieniędzmi po prostu razem z nim stamtąd odjechał. Jak widać więc A. A. aktywnie uczestniczył osobiście w tym napadzie od samego początku, a więc już w fazie przygotowań do dokonania tegoż napadu mając swój udział w zakupie samochodu i maski użytych w rozboju, a także

następnie w samym napadzie – wszak to on wraz z C. S. przyjechał do N. i oczekiwał na C. S., jak i bezpośrednio po jego dokonaniu uciekając spod budynku banku wraz z C. S.. Jak widać więc działanie oskarżonego nie sprowadzało się – jak chciałby tego obrońca – li tylko do dostarczenia C. S. samochodu i maski ale na stałym współdziałaniu z C. S. – to A. A. pojechał z C. S. do N., czekał na niego pod bankiem, a następnie razem z C. S. stamtąd uciekł i to tym właśnie pojazdem, który oskarżeni kupili specjalnie do dokonania tegoż napadu rabunkowego. Trudno zatem i w tym przypadku zachowanie oskarżonego oceniać li tylko jako pomoc udzieloną C. S. w dokonaniu tegoż przestępstwa. Okoliczności

trafnie ustalone przez Sąd Okręgowy jednoznacznie wskazują, iż A. A. od początku uczestniczył w przygotowaniu i przeprowadzeniu tego napadu wykonując czynności jemu przypisane zgodnie z przyjętym przez oskarżonych podziałem ról.

Również wreszcie w przypadku napadu dokonanego na oddziale banku (...).P. S.A. w N. S. w dniu (...) r. trudno mówić o tym, by działania A. A. uznawać li tylko za pomoc udzieloną C. S. i K. C. w popełnieniu tegoż przestępstwa. I w tym przypadku, A. A. aktywnie uczestniczył w przygotowaniach do popełnienia tegoż przestępstwa, a więc w zakupie maski (nota bene jej zakupu dokonano jeszcze przed wyjazdem do U. – co wskazuje

ewidentnie na cel podróży oskarżonych do tego nadmorskiego miasta) polecając K. C. jej zakup, to on wraz z C. S. i K. C. pojechali do lasu zakopać torbę z bronią i innymi przedmiotami służącymi do popełniania przestępstw. To A. A. polecił K. C. wypożyczyć samochód (użyty następnie do napadu) i razem z nim pojechał zresztą do wypożyczalni. To on pojechał z K. C. do N. S. pokazując mu, gdzie ma zostawić samochód oraz dokładnie go instruując jak ma się zachować w dniu napadu po tym jak C. S. przyjedzie do niego już po dokonaniu napadu rowerem i gdzie z nim stamtąd odjechać. To A. A. przekazał K. C. również kartę do telefonu komórkowego, którą miał wykorzystywać do łączenia się

pozostałymi
oskarżonymi w
dniu napadu
polecając
jednocześnie
wyrzucenie i
telefonu i karty
po odwiezieniu
C. S.. To
A. A. wreszcie
poinstruował K.
C. co ma zrobić
z wypożyczonym
samochodem, a
już po
dokonanym
napadzie
odebrał K. C.
z umówionego
miejsca po tym,
jak ten ostatni
ową
wypożyczoną T.
zostawił w
miejscu, które
wcześniej
ustalono jeszcze
przed napadem.
Te wszystkie
okoliczności
wskazują w
ocenie Sądu
Apelacyjnego na
to, jak przyjął to
Sad Okręgowy,
iż – jakkolwiek
A. A. nie tylko
nie wchodził
bezpośrednio do
placówki
bankowej ale
także nawet
(odmiennie niż
w przypadku
napadu na
oddział banku
spółdzielczego w
N.) nie czekał
na C. S.,
który do tegoż

banku wchodził,
przed bankiem,
żeby ułatwić
mu ucieczkę z
miejsca
przestępstwa –
oskarżony A.
A. współdziałał
z pozostałymi
oskarżonymi w
całości
dokonanego
napadu na
placówkę
bankową w N.
S. a nie tylko
pomagał im
w popełnieniu
tegoż
przestępstwa. Co
więcej, Sąd
Okręgowy
prawidłowo
przecież ustalił
także, iż A.
A. był w
trakcie realizacji
tegoż napadu
rabunkowego
cały czas
zaangażowany w
powodzenie
tegoż
przedsięwzięcia.
Telefonował
wszak do K. C.
upewniając się
czy ten dotarł
na wyznaczone
miejsce, z
którego miał
odebrać C. S.
po dokonanych
przezeń
napadzie (co
wynika tak z
wyjaśnień K.
C. jak i
analizy połączeń
telefonicznych

<p>między tymi oskarżonymi na co słusznie zwraca uwagę Sąd Okręgowy na str. 22 uzasadnienia).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie albo przyjęcie, że czyny oskarżonego wyczerpały znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. a przez to obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzut całkowicie niezasadny – Sąd Okręgowy całkowicie prawidłowo ocenił, iż zachowania A. A., (które oceniane każde z osobna mogłyby – zgodnie z cytowanymi</p>		

przez obrońcę A.
A. orzeczeniami
Sądu
Najwyższego –
zostać uznane
za wyraz za
formę udzielenia
pomocy w
popelnieniu
przestępstwa)
oceniane
całościowo i
kompleksowo a
także z
uwzględnieniem
okoliczności
świadczących o
psychicznym
nastawieniu tego
oskarżonego do
dokonanych
napadów
rabunkowych,
których
popelnienie mu
przypisano oraz
jego
zaangażowaniu
w ich dokonanie
wskazują
niezbicie, iż
jakkolwiek
oskarżony ten
w większości
nie wykonywał
bezpośrednio
czynności
sprawczych
przypisanych
mu przestępstw,
to jednak były na
tyle istotne dla
zaistnienia tych
przestępstw, że
uznać je należy
za współudział
tego
oskarżonego w
dokonaniu
trzech

przypisanych
mu rozbojów a
nie tylko za
formę udzielenia
współoskarżonym
pomocy w ich
popelnieniu.

Lp.	Zarzut
4.	Opisany w pkt 2 apelacji obronicy C. S. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, którym to zarzutem autor apelacji pragnie wykazać, iż C. S. nie miał świadomości co do tego, iż samochód S. (...) mógł zostać uzyskany za pomocą

czynu
zabronionego

Zwięźle
o
powodach
uznania
zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny

Pomijając
kwestię
tego,
iż
obronca
kwestionuje
świadomość
C.
S.
co
do
nielegalnego
pochodzenia
tegoż
samochodu
podczas
gdy
sam
C.
S.
ostatecznie
wyjaśnił,
że
on
w
ogóle
auta
tego
nie
kupował
a
uczynił
to
jego

znajomy
o
ps.
(...),
którego
w
żaden
sposób
nie
można
zidentyfikować,
stwierdzić
należało,
iż
Sąd
Okręgowy
dokonał
wszechstronnej
analizy
wszystkich
zgromadzonych
dowodów
w
tym
zakresie,
w
sposób
wolny
od
błędów
natury
faktycznej
oraz
logicznej
i w
zgodzie
z
zasadami
wiedzy
i
doświadczenia
życiowego,
kategorycznie
i
prawidłowo
ustalając,
iż
oskarżony
C.
S.,

wchodząc
w
posiadanie
tego
samochodu,
miał
świadomość
jego
przestępnego
pochodzenia.

W
pełni
zatem
akceptując
stanowisko
Sądu
I
instancji
w
tej
materii
oraz
przedstawioną
przez
ten
Sąd
argumentację
Sąd
Apelacyjny
ze
swej
strony
chce
nadto
podkreślić,
iż
o
świadomości
oskarżonego
co
do
przestępnego
pochodzenia
tego
pojazdu
(a
przynajmniej
na
godzenie

się
co
do
tego
faktu),
świadczy
w
ocenie
Sądu
odwoławczego
również
i
to,
w
jaki
sposób
oskarżony
ten
relacjonuje
wejście
w
posiadanie
przedmiotowego
S..
Oskarżony
wpierw
wyjaśnia,
iż
samochód
ten
kupił
od
(oczywiście
nieustalonego
i
nie
dającego
się
ustalić)
A.
w
Szwajcarii
by
za
chwilę
informacji
tej
zaprzeczyć
i
wskazać,

iz
tak
naprawdę
to
owo
S.
w
ogóle
nie
jest
jego,
a
należy
do
jego
znajomego
o
ps.
(...)
(którego
również
w
żaden
sposób
nie
da
się
ustalić
albowiem
C.
S.
nie
jest
w
stanie
podać
jakichkolwiek
prawdziwych
danych
go
identyfikujących),
a
on
to
auto
jedynie
używa.
Legalne
wejście
w

posiadanie
tegoż
pojazdu
z
całą
pewnością
nie
dawałoby
żadnych
podstaw
do
tego
by
przy
tłumaczeniu
kwestii
własności
tegoż
auta
i
wejścia
w
jego
posiadanie
składać
tak
pokrętne
wyjaśnienia
odnośnie
tego
faktu
tym
bardziej,
że
C.
S.
nie
potrafi
wskazać
żadnych
konkretnych
informacji
na
ten
temat
ani
przedstawić
po
prostu
dokumentów

(jaki
zwyczajowo
sporządza
się
przy
zakupie
auta)
potwierdzających
jego
wyjaśnienia.
Charakterystycznym
jest
przy
tym,
iż
oskarżony
wszedł
w
posiadanie
tegoż
auta
na
krótko
przed
dokonaniem
kolejnego
napadu
rabunkowego
(w
miejscowości
K.)
–
działał
więc
w
niemal
identycznym
schemacie
jak
w
przypadku
rozbojów
dokonanych
we
współdziałaniu
z
pozostałymi
oskarżonymi.

Wniosek	
Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie lub jego uchylenie	zasadny # niezasadny częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność podniesionego zarzutu. Zgromadzone dowody należycie ocenione oraz zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż C. S.	

miał świadomość (a co najmniej się na to godził) przestępnego pochodzenia samochodu S.. Całkowicie już bezpodstawnym jawi się natomiast wniosek o uchylene wyroku w tym zakresie tym bardziej, że skarżący nie wskazuje dlaczego i w jakim zakresie postępowanie w tym zakresie winno być ponowione lub uzupełnione.

Lp.	Zarzut
-----	--------

5.	Wywiezione przez zasadny obrońców obu # oskarżonych zarzuty rażącej # niewspółmierności kar wymierzonych C. S. i A. A. (nadmiernej ich surowości)	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sformułowane przez obrońców obu oskarżonych zarzuty rażącej niewspółmierności kary nałożył na Sąd Apelacyjny obowiązek zbadania, czy Sąd Okręgowy,		

wymierzając
oskarżonym
kary
tak
za
poszczególne
przestępstwa
jak
i
kary
łącznie
pozbawienia
wolności
nie
przekroczył
granic
wynikających
z
treści
art.
53
k.k.
Podniesione
zarzuty
odwołują
się
do
kategorii
ocen
bowiem
wymiar
kary
należy
do
kategorii
ocen.
Podkreślenia
wymaga,
że
o
rażającej
niewspółmierności
kary
w
rozumieniu
art.
438
pkt
4
k.p.k.

nie
można
mówić
w
sytuacji,
gdy
sąd
orzekający
uwzględnił
wszystkie
okoliczności
wiążące
się
z
poszczególnymi
ustawowymi
dyrektywami
wymiaru
kary.
O
rażącej
niewspółmierności
kary
nie
można
mówić
w
szczególności,
gdy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego,
stanowiącego
ustawową
zasadę
wymiaru
kary,
nie
zostały
przekroczone,
co
podkreślał
Sąd
Najwyższy
w
swoim
wyroku
z
dnia

8
lipca
1982
r.
w
sprawie
o
sygn.
Rw
542/82
(OSNKW
z
1982
r.,
z.
12,
poz.
90).
Ustawodawca
wskazując
w
treści
art.
438
pkt
4
k.p.k.
niewspółmierność
wymierzonej
kary
jako
względną
przyczynę
odwoławczą,
zaznacza
jednocześnie,
że
niewspółmierność
ta
ma
mieć
charakter
rażący,
a
więc
duży,
istotny,
nie
dający
się

zaakceptować.
Dopiero
wówczas
dojść
może
do
zmiany
zaskarżonego
wyroku
w
części
dotyczącej
wymiaru
kary.
Rozważając
zatem
zarzuty
wymierzenia
oskarżonym
kary
rażąco
niewspółmiernie
surowej
należy
podkreślić,
że
zarzut
ów,
jako
należący
do
kategorii
ocen,
można
zasadnie
podnosić
tylko
wówczas,
gdy
kara
–
jakkolwiek
mieści
się
w
granicach
ustawowego
zagrożenia
–
nie

uwzględnia
w
sposób
właściwy
wszystkich
istotnych
okoliczności
wiążących
się
z
poszczególnymi
dyrektywami
i
wskazówkami
jej
wymiaru,
a
inaczej
mówiąc,
gdy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego,
stanowiące
ustawową
(art.
53
k.k.)
zasadę
sądowego
wymiaru
kary,
zostały
przekroczone
i
orzeczona
kara
w
odczuciu
społecznym
jest
karą
niesprawiedliwą.
„Niewspółmierność
kary”
jest
pojęciem
ocennym
i

żaden
przepis
kodeksu
postępowania
karnego
nie
określa
ustawowych
granic
współmierności.
Jedynymi
ustawowymi
wyznacznikami
kary,
których
przekroczyć
nie
można,
są
przede
wszystkim
przepisy
części
szczególnej
kodeksu
karnego,
a
także
przepisy
części
ogólnej
kodeksu
karnego
określające
zasady
wymiaru
kary.
Sąd
Najwyższy
poprzez
swoje
orzecznictwo
starał
się
znaleźć
„miarę” dla
kryterium
„współmierności”.
Tak
więc

w
uzasadnieniu
wyroku
z
dnia
14
listopada
1973
roku
(sygn.
akt
III
Kr
254/73,
opublikowanym
w
OSNPG
z
1974
r.,
z.
3-4)
Sąd
Najwyższy
stwierdził,
iż
„rażąca
niewspółmierność
kary,
o
jakiej
mowa
w
art.
387
pkt
4
k.p.k.
(odpowiadający
art.
438
pkt
4
obecnie
obowiązującemu
k.p.k.
–
przyp.
S.O.)
zachodzić

może
tylko
wówczas,
gdy
na
podstawie
ujawnionych
okoliczności,
które
powinny
mieć
zasadniczy
wpływ
na
wymiar
kary,
można
by
było
przyjąć,
iż
zachodziłaby
wyrażna
różnica
pomiędzy
karą
wymierzoną
przez
sąd
I
instancji
a
karą
jaką
należałoby
wymierzyć
w
instancji
rewizyjnej,
w
następstwie
prawkłowego
zastosowania
w
sprawie
dyrektyw
wymiaru
kary
przewidzianych
w

art.
50
k.k.
(obecnie
art.
53
k.k.
–
przyp.
S.O.)
oraz
zasad
ukształtowanych
przez
orzecznictwo
Sądu
Najwyższego”.
Rażąca
niewspółmierność
wymierzonej
oskarżonemu
kary
zachodzi
wtedy,
gdy
suma
zastosowanych
kar
i
środków
karnych
za
przypisane
oskarżonemu
przestępstwo
nie
uwzględnia
należycie
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu
oraz
nie
realizuje
w
wystarczającej
mierze
celu
kary

w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa,
z
jednoczesnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych
i
wychowawczych,
jakie
kara
ma
osiągnąć
w
stosunku
do
skazanego.
W
treści
art.
438
pkt
4
k.p.k.
mowa
jest
o
niewspółmierności
rażącej,
uznać
zatem
należy,
że
chodzi
tu
o
dysproporcję
znaczną,
bijącą
wręcz
w
oczy,
a
nie
o
ewentualne

drobne
różnice
w
ocenach
sądu
pierwszej
i
drugiej
instancji.
Nie
może
być
zatem
w
ramach
tej
przyczyny
odwoławczej
dokonywana
korekta
w
każdej
sytuacji,
w
której
sąd
odwoławczy
dochodzi
do
wniosku,
że
karę
należałoby
ukształtować
nieco
odmiennie,
tj.
że
kara
jest
po
prostu
zbyt
surowa
lub
zbyt
łagodna.
(Z.
Gostyński
(red),

J.
Bratoszewski,
L.
Gardocki,
S.M.
Przyjemski,
R.A.
Stefański,
S.
Zabłocki,
Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz.
Tom
II,
Dom
Wydawniczy
ABC,
1998.).
Także
Sąd
Najwyższy
w
wyroku
z
dnia
2
lutego
1995
r.
w
sprawie
o
sygn.
akt
II
KRN
198/94
(OSNPK
z
1995
r.,
z.
6,
poz.
18)
stwierdził,
iż
„na

gruncie
art.
387
pkt
4
[ob.
438
pkt
4]
k.p.k.
nie
chodzi
o
każdą
ewentualną
różnicę
w
ocenach
co
do
wymiaru
kary,
ale
o
różnicę
ocen
tak
zasadniczej
natury,
iż
karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać
można
byłoby
-
również
w
potocznym
znaczeniu
tego
słowa
-
"rażąco"
niewspółmierną,
tj.
niewspółmierną
w
stopniu

nie
dającym
się
wręcz
zaakceptować”.

Przenosząc
powyższe
rozważania
na
grunt
niniejszej
sprawy
należy
stwierdzić,
iż
wymierzone
oskarżonym

C.

S.

(1)

i

A.

A.

(1)

tak

jednostkowe

jak

i

łącznie

kary

pozbawienia

wolności

stanowiąc

będą

dla

nich

poważną,

aczkolwiek

nie

nadmierną

dolegliwość,

w

należytych

stopniu

uwzględniającą

dyrektywy

wskazane

w

ustawie

w
zakresie
prewencji
ogólnej
i
szczególnej.
W
ocenie
Sądu
Odwoławczego
tak
ukształtowany
wymiar
całości
represji
karnej
stanowiąc
będzie
dla
oskarżonych
dolegliwość
proporcjonalną
do
stopnia
ich
zawinienia
i
okoliczności
sprawy,
uwzględniającą
stopień
społecznej
szkodliwości
przypisanych
im
przestępstwa.
W
zakresie
szczegółowych
okoliczności,
które
wpłynęły
na
wymiar
orzeczonych
kar
pozbawienia
wolności
Sąd
Okręgowy

odsyla
do
argumentacji
zawartej
w
uzasadnieniu
sporządzonym
przez
Sąd
Okręgowy
(str.
129-138
uzasadnienia),
w
pełni
ją
podzielając
i
akceptując
oraz
uznając
jednocześnie,
iż
nie
ma
potrzeby
po
raz
kolejny
jej
przycząć,
tym
bardziej,
że
apelacje
obrońców
obu
oskarżonych
nie
zawierała
żadnych
argumentów,
które
tok
rozumowania
Sądu
Okręgowego
by
podważały.

W
przypadku
obrońcy
oskarżonego
C.
S.
apelacja
nie
zawiera
praktycznie
żadnych
argumentów
a
zasadza
się
na
przytoczeniu
bardzo
ogólnych
sformułowań
odnośnie
tego
w
jaki
sposób
Sąd
winien
kształtować
wymiar
kary
oraz
jakie
przesłanki
winny
być
brane
przez
Sąd
w
tym
zakresie
pod
uwagę
jednak
w
swych
rozważaniach
nie
odniósł

się
w
ani
jednym
momencie
do
konkretnych
okoliczności,
które
miałyby
dotyczyć
tego
oskarżonego
a
Sad
ich
pod
uwagę
nie
wziął
bądź
by
nadał
im
znaczenie
nadmierne
(por.
str.
10
i 1
uzasadnienia
apelacji).

W
przypadku
apelacji
obrońcy
oskarżonego
A.
A.
wskazać
należy,
iż
apelujący
ten
zarzucając
Sadowi
I
instancji
nadanie

nadmiernej
wagi
okolicznościom
obciążającym
pomijając
okoliczności
przemawiające
na
korzyść
tego
oskarżonego
sam
ów
błąd
popelnia.
To
prawda
uprzednia
niekaralność
jest
w
każdym
przypadku
okolicznością,
która
należy
poczytywać
na
korzyść
sprawcy
zwłaszcza
w
sytuacji,
kiedy
sprawca
nie
jest
osoba
już
aż
tak
młoda
a
w
związku
z
tym
jakiś
spory
czas

swego
dorosłego
życia
nie
wchodził
w
konflikt
z
prawem.
Nie
oznacza
to
jednak,
iż
należy
ją
nadmiernie
eksponować
wszak
winno
być
to
normą.
Sąd
Apelacyjny
pragnie
z
całą
mocą
podkreślić,
iż
okoliczność
ta
(i
w
ogóle
dotychczasowy
tryb
życia
A.
A.)
zostały
wzięte
pod
uwagę
prze
Sąd
Okręgowy
e
procesie

kształtowania
wymiaru
kary.
Dość
powiedzieć,
że
Sąd
ten
kary
wymierzone
poszczególnym
oskarżonym
za
udział
w
popelnieniu
tych
samyh
przestępstw
zróznicował
i to
w
sposób
bardzo
znaczący.
Podkreślenia
przy
tym
wymaga
fakt,
iż
oskarżonemu
temu
Sad
wymierzył
karę
5
lat
pozbawienia
wolności
a
mógł
ją
ukształtować
(z
uwagi
na
zastosowanie
art.
91

§ 1
k.k.)
nawet
do
wysokości
lat
15.
Wymierzona
temu
oskarżonemu
kara
oscyluje
zatem
w
dolnych
granicach
ustawowego
zagrożenia
o
czym
zapominać
nie
wolno.
Nie
sposób
zaś,
mając
na
uwadze
z
jednej
strony
zorganizowany
charakter
popelnionych
przestępstw,
a
to
staranne
ich
przygotowanie,
współdział
kilku
osób,
fakt
popelnienia
kilku
przestępstw
przy
wykorzystaniu

tego
samego
modus
operandi
świadczące
o
determinacji
oskarżonych
w
popelnianiu
przestępstw,
z
drugiej
zaś
charakter
samyh
przestępstw,
grożenie
użyciem
broni
palnej,
dokonanie
ich
w
ciągu
dnia,
na
oczach
wielu
osób,
zabór
mienia
niemałej
wartości
co
świadczy
o
bardzo
wysokim
stopniu
szkodliwości
społecznej
tych
czynów,
wymiar
kar
wymierzonych
A.
A.
w

jakikolwiek
sposób
obniżyć
a
karę
mu
wymierzona
przez
Sąd
Okręgowy
poczytywać
jako
nadmiernie
surową.
Sąd
Apelacyjny
pragnie
z
całą
mocą
podkreślić,
iż
w
przypadku
tego
rodzaju
przestępstw
–
wbrew
twierdzeniom
apelującego
–
właśnie
działanie
ogólnoprewencyjny
ma
szczególnie
ważne
znaczenie
i
słusznie
ów
aspekt
wymiaru
kary
Sąd
Okręgowy
miał
szczególnie
na

względnie.
Oskarżony
A.
A.
nie
popelnil
wszak
przestępstwa
drobne
i
błahę
lecz
występki
bardzo
niebezpieczne
i
przeróżające
w
odczuciu
społecznym
(co
zrozumiałe
z
uwagi
na
sposób
działania
oskarżonych)
i
nadmiernie
pobłażliwe
traktowanie
tego
oskarżonego
mogłoby
wywołać
w
społeczeństwie
przekonanie
o
nadmiernej
pobłażliwości
wymiaru
sprawiedliwości
dla
sprawców
przestępstw
bardzo
groźnych.

Wniosek									
Zmiana wyroku poprzez obniżenie wymierzonych kar	<table border="1"> <tr> <td>zasadny</td> <td>#</td> </tr> <tr> <td>niezasadny</td> <td>#</td> </tr> <tr> <td>częściowo zasadny</td> <td>#</td> </tr> <tr> <td>niezasadny</td> <td>#</td> </tr> </table>	zasadny	#	niezasadny	#	częściowo zasadny	#	niezasadny	#
zasadny	#								
niezasadny	#								
częściowo zasadny	#								
niezasadny	#								
Zwzięło o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.									
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków zawartych w obu apelacjach z uwagi na całkowitą niezasadność podniesionych zarzutów - Sąd Okręgowy kształtując wymiar kar poszczególnym oskarżonym									

<p>w sposób właściwy wziął pod uwagę okoliczności tak łagodzące jak i obciążające, zasadnie różnicując wysokość kar orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych w zależności od okoliczności podmiotowych odnoszących się stricte do każdego z nich.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

ZSTRZYGNIĘCIE

5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.		
Zwięźle o powodach w utrzymania w mocy		
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 k.p.k., uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i		

wniosków apelacji.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięzle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylenia umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt II i III	<p>Zasądzono na rzecz ustanowionej dla oskarżonego C. S. obrońcy z urzędu adw. M. O. koszty związane z udzieloną pomocą prawną w postępowaniu odwoławczym z uwagi na złożony wniosek obrońcy poparty oświadczeniem iż koszty te nie zostały obrońcy w żaden sposób zwrócone. Wysokość wynagrodzenia ustalono w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 5 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb</p>	

Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy
prawnej
udzielonej
przez
adwokata z
urzędu (t.j.
Dz. U. z
2019 r. poz.
18) mając na
uwadze fakt,
iż odbyła się
jedna
rozprawa
przed Sądem
odwoławczym

Sąd zwolnił
obu
oskarżonych z
obowiązku
zapłaty
Skarbowi
Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze
nie
wymierzając
im w tym
opłat za II
instancję
mimo, że
apelacje
wywiedzione
na ich korzyść
nie zostały
uwzględnione.

Zgodnie
jednak z art.
624§1 k.p.k.
(do którego
odsyla
również art. 17
ust. 1 ustawy

z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – t.j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223) Sąd może zwolnić oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych jeśli uzna, iż byłoby to zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Jak ustalono, oskarżeni nie posiadają żadnego znaczącego majątku, a obecnie odbywać będą długoterminowe kary pozbawienia wolności (i to w zaostrzonym rygorze) w związku z czym ich możliwości zarobkowania będą znacznie ograniczone.

7. PODPIS

P. M. M. T. G.
N.